Немов самотня хмара, брів
Я навмання в високих травах
І раптом на путі зустрів
Поля нарцисів золотавих;
І переливами заграв
Над ними вітер пробігав!

Неначе зорям мерехтливим,
Числа нарцисам не було.
Вони постали над заливом, –
Мінливе нескінченне тло,
Котре стелилось перед зором
Дзвінким різноголосим хором.

Іскрились хвилі на воді,
І вторили їм блиском квіти.
Й нараз поет прогнав тоді
Від себе настрій сумовитий,
Хоч достеменно ще не знав,
Якого Дару там надбав...

Бо часто в роздумі глибокім
Чи як жену думки пусті
Встають перед духовним оком,
Що нам – розрада в самоті,
Нарциси хвилями ясними,
І серце йде в танок із ними!

Переклад М. Стріхи

Джерело : www.ukrcenter.com